

A KIRAKAT ELŐTT. (lásd 190. l.)

BERTI ÉS BERTA.

(Folytatás.)

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Mi lett Bertából.

ZEGÉNY Bertácska már alig birt járni, egészen kimerült s azt sem vette eleinte észre, hogy Berti nincs mellettök. Egy kapunál megállt a fátyolos nő, aztán sötét folyosóba léptek, innen pedig egy szobába, melyben a tüzhelyen néhány darab fa lobogó lánggal égett és félig-meddig világított is.

„No, most várj itt,“ szolt a fátyolos nő, „én elmegyek anyáért, mindjárt itt lesz ő is.“

De Bertácskának ez nem tetszett; megragadta a nő ruháját és nem ereszté el.

„Oh! ne hagyjon itt magamra! És Berti hol van? Ne hagyjon itt! Én félek! Berti! Hol vagy Bertikém?!“

De Berti nem felelt s az idegen nő, eltaszítván magától a kis leányt, kiment a szobából, becsukta a ajtót s kívülről aztán így kiáltott:

„Most pedig jól vigyázz magadra, ne üss lármát, mert különben soha sem látod meg többé mamádat.“

„Hol van Berti? Én látni aka-

rom Bertit, és nem akarok itt maradni,“ kiáltott Berta kétségbeesetten és gyenge kezeivel az ajtót kezdte döngetni. De az asszony erre már nem ügyelt, hanem egy másik szobába ment s ott kényelmesen vacsorálni kezdett.

Talán mondanom sem kell, mert kis olvasóim már bizonyosan kitalálták, hogy ez egy gonosz asszony volt, ki mindig csak azon törte fejét, hol és miként tehet valami rosszat. Midőn az utcán a két gyermekre akadt s látta, hogy esinosan vannak öltözve, azt hitte, hogy gazdag szülőknek gyermekei és midőn hallotta, hogy atyjok nincs, tehát nem kell félni, rögtön eltökélte magában, hogy a gyermekeket magával viszi, néhány napig rejtve tartja s aztán majd gazdag jutalom fejében vezeti vissza anyjokhoz. Ez volt első gondolata; de aztán eszébe jutott, hogy két gyermeket bajos lesz csendben tartani, inkább boldogul magával a kis leánynyal. Ez okból vezette be őket a részeg emberek közé s ezért szökött meg Bertácskával, elzárván ezt aztán a piszkos szobába, hol a szegény gyermek sokáig keservesen zokogott. Az öreg asszony, — mert a fátyolt levette és látni lehetett, hogy öreg asszony, — a másik szobában hallgatózott.

„Nem sokáig fog sirni,“ dörmögé magában. „Fáradt, majd elalszik.“

De jó sokáig tartott, míg Berta elesendesült. Ekkor az öreg asszony

gyertyát vett kezébe és csöndesen belépett a szobába; ott feküdt a szegény gyermek a földön, mélyen aludva s még álmában is összerezzenve koronként. Az öreg asszony figyelmesen kezdé vizsgálni a leányka ruháit, hogy meggyőződjen, valjon csakugyan jó zsákmányra tett-e szert.

Tovább egy óránál ült ott a gonosz asszony az alvó gyermek mellett és gondolkozott, mit csináljon a kis leánynyal. Végre eszébe jutott valami. Fölkelt és kiment. Belépett a másik szobába s itt egy ócska szekrényben levő lom közül előkeresett egy gondosan becsomagolt veszedelmes szert, melynek használatát a gonosz asszony jól ismerte. Sajátságos barna por volt az; beleöntötte egy pohárba és erősen összekeverte vízzel, aztán ismét a kis leányhoz ment és szivacsot mártván a pohárban levő folyadékba, azzal Bertácska arcát bekente, gyöngéden, hogy valamikép föl ne ébredjen. Kétszer-háromszor ismételte ezt s a kis leány oly mélyen aludt, hogy egy pillanatra sem ébredt föl.

A gonosz munka nem sokára készen volt. A rózsás-fehér arc helyett, melylyel Bertácska egy órával előbb birt, most egy csunya fekete bőrű arc volt ott, melyet saját édes anyja sem ismert volna meg. Talán, — talán édes anyja még ráismert volna, de más bizonyosan nem.

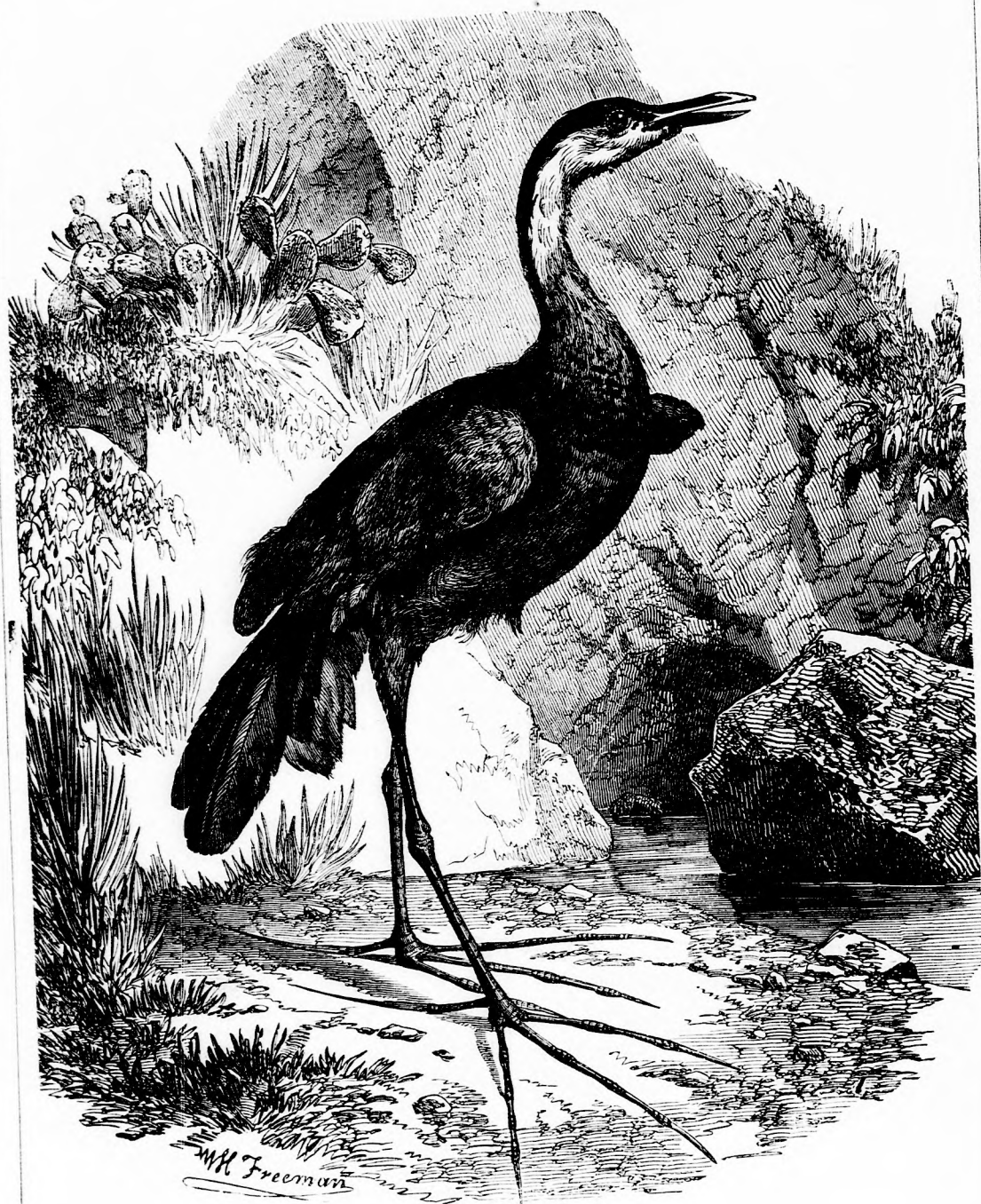
Reggel, midőn a nap már jó magasan állt, Berta fölébredt s egy

perczig nem is tudta hol van; csak lassanként jutott eszébe minden, ami tegnap este és az éjjel történt vele. A szobában nem volt senki; egy asztalon egy kis tej és egy darab kenyér volt készítve számára s a kis leány, nagyon éhes lévén, mohón hozzá is fogott. De csakhamar keserves zokogásba tört ki, midőn végig nézett magán; a csinos ruhácska helyett, melybe tegnap jó mamája öltözteté, piszkos, kopott rongyok voltak most rajta. A gonosz idegen asszony éjjel ezeket adta reá.

Nem akarom kis olvasóimat szomorítani annak elbeszélésével, mily keserves napot töltött szegény Berta a sötét szobában; oly sötét volt ott nappal is, hogy a kis leány észre sem vette, mily feketék kezei, — mert a gonosz asszony ezeket is bekente ama titkos folyadékkal. Nem tudom, mit csinált volna félelmében és unalmában a szegény gyermek, ha egyszerre a törött ablakon át egy kis fehér czicza nem ugrik a szobába. Berta magához esalta, ölébe vette és simogatta s így eltelt egy-két óra.

Hanem lassanként ismét gondolkozni kezdett a kis leány a fölött, hogy hát hol is van ő tulajdonképen. Miért nem jó hozzá az az idegen asszony? Hiszen tegnap azt mondta, hogy mindjárt hívni fogja anyját — miért nem hívta? Mit jelent mindez? Szegény gyermek! törte a fejét so-

(Folytatás a 182. lapon.)

A KIRÁLYRIGÓ (lásd 191. l.)

kár
ma

sar
kis
zen
hog
áll
szo

ma
ált
mé
h
min
any

ner
ne
mo
ne
reá
ki v

ijed
mu
„N

lott
lah
ról

hal
mo

gyo
is

(Folytatás a 167. laphoz.)

káig, de nem tudta magának megmagyarázni.

Ismét este lett s Bertácska egy sarokban ülve elszunyadt, ölében a kis cziczával, midőn hirtelen fölrezenve, látta, hogy mellette áll az öreg asszony.

„Hol van mamám?“ kiáltá Bertácska, még remélve, hogy talán mindjárt belép anyja az ajtón.

„M a m á d nem jöhet. De ne sirj, azt mondom, hanem figyelj reám. Tudod-e, ki vagyok én?“

Berta félig ijedten és bámulva szólt: „Nem tudom.“

„Hát hallottál-e már valaha cigányok-ról valamit?“

„Czigányokról? — Azt hiszem, hallottam — gonosz nép — azt mondják — én nem tudom.“

„No's, tehát én cigánynő vagyok, és pedig boszorkány és téged is cigányleánynya változtattalak.

Nézd meg magadat.“ S ezzel egy kis tükröt tartott Berta elé.

A kis leány belenézett a tükörbe, aztán csodálkozva körülnézett a szobában és szólt:

„De hát hol van az a másik leány, ki itt a tükörben látszik? Én nem látom itt a szobában.“

„Nem látod? Te magad vagy az!“

„Én?“ kiáltá Berta, dermedten a rémülettől.

„Igen, te. És most már az enyém vagy, nem vagy többé mamád leánya, hanem cigányleány; azt kell tenned, a mit én parancsolok.“

A gonosz asszony azt várta, hogy Bertácska majd sirni és ordi-

ANYAI FÁJDALOM. (lásd 190. l.)

tozni fog; de a szegény gyermeket úgy elfogta a rémület, hogy majdnem eszméletét veszté; merően bámult maga elé s csak néha ismételté magában „Czigányleány vagyok, nem vagyok többé mamám leánya!“

Ti, kis olvasóim, bizonyosan mindnyájan tudjátok, hogy boszorkány és semmi hasonló sem létezik a világon és azt fogjátok gondolni, hogy Bertácskának nem kellett volna azt elhinni. Könnyű ezt mondani; hanem mikor a szegény kis leány egészen átváltozottnak látta saját arcát a tükörben, úgy megrémült, hogy gondolkozni sem tudott.

A gonosz asszony, mielőtt kiment volna, még azt mondta Bertácskának, hogy ha esendesen viseli magát, holnap magával viszi hajókázni s jól fog mulatni. E szavaknál Bertának egy gondolat villant meg agyában; ha egyszer kint lesznek az utcán, akkor, — akkor majd megmenekül ő! De még végig sem gondolta ezt már a gonosz asszony azt tudni látszott; keményen megfogta a kis leányt és szigorú hangon szólt:

„Jól figyelj reám. Te most azt gondold, hogy holnap meg fogsz szökni — én olvasok gondolataidban, mert én boszorkány vagyok; de azt mondom neked, hogy ha csak egy lépésre is mozdulsz tőlem, rögtön csuf békává változtatlak — tudod-e? egy nagy csunya békává!“

Szegény Berta utolsó reményét is elvesztette s kész volt mindenben engedelmeskedni. Másnap a vén asszony holmi ócska kalapot és kendőt adott reá, egy rongyos kosarat a kezébe s aztán mentek az utcára, majd a víz partjára, hol egy kis bárka már várni látszott reájok.

Beléptek s a nap oly derűlten ragyogott a viz tükörén, hogy Bertácska egy ideig egészen megfélekedezett bajairól s örült az utazásnak, kivált miután senki sem látszott reá figyelni.

(Folytatjuk)

A MI MOKÁNYUNK.

(Képpel a 188. l.)

Derék kutya a Mokány,
Fürge, ügyes eb.
Nincsen ügyesebb.
Ő nálánál igazán.

Mindig rád néz és ügyel,
S a mellett esinos.
Mint a jó inas,
Ugy főlzolgal, ugy fülel.

Ismeri gazdasszonyát
S ez ha neki int:
Baka-strázsakint.
Megtétálgat föl s alá.

S fényes orra hegyirül
A hust, hogy ha kell
Ugy legyinti fel,
Hogy szájába berepül.

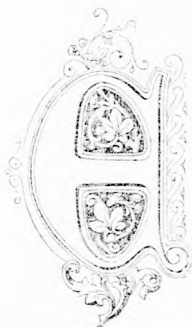
S tányérből a hust, Mokány
Hosszu nyelvvel
Gyorsan kapja el
S a csont marad meg csupán.

Szól Boris a szobalány:
„Ilyen emberül
Cseléd sem törül
Mint nyelvvel a Mokány.“

A BÁTOR FIU.

(Vége.)

III.

DÉSZEN éjszaka lett s a hold halványan világított, midőn hazáérték falujok közelébe. A falu szélén a temető volt s ezen keresztül közelebb ut vezetett a kastélyhoz.

De Linka, ki Károlylyal legelő ment, hirtelen megszólalt:

„Ne menjünk ma a temetőn át, Károly!”

„Miért ne?”

„Én félek — félek a kísértettől —“

„Bolondság De hát legyen, menjünk körül. Jer velünk, Aladár,” szolt ehhez fordulva.

„Oh, én nem félek, én nem vagyok olyan gyáva, hogy afféle bolond babonától megijedjek. Haha!”

A gunyos hang, melyen Aladár szolt, fölingerelte Károlyt s hangosan szolt:

„Félni? Hát ki fél? Én nem, — én is végig megyek a temetőn,” és a temető kapuja felé fordult. De Linka belekapaszkodott karjaiba és könyörgött, hogy ne menjen arra.

„Ne légy oly esztelen, Linka,” szolt Károly türelmetlenül; „hiszen tudod jól, hogy kísértet nem létezik.”

„Oh kedves Károlykám, de mikor én úgy félek —“

„Legyen eszed! Menj a többiekkel, kik a másik uton mennek; majd én magam megyek a temetőn át.”

Linka szó nélkül engedelmeskedett és szaladt a többi társasághoz, lélekszakadva kiáltozván nénye felé:

„Flóra néni! Flóra néni! képzelje, Károly a temetőn át megy haza! Jaj! Jaj!”

„No's, hát aztán?”

„Oh, én úgy félek, tudom, hogy ott ma kísértet fog járni.”

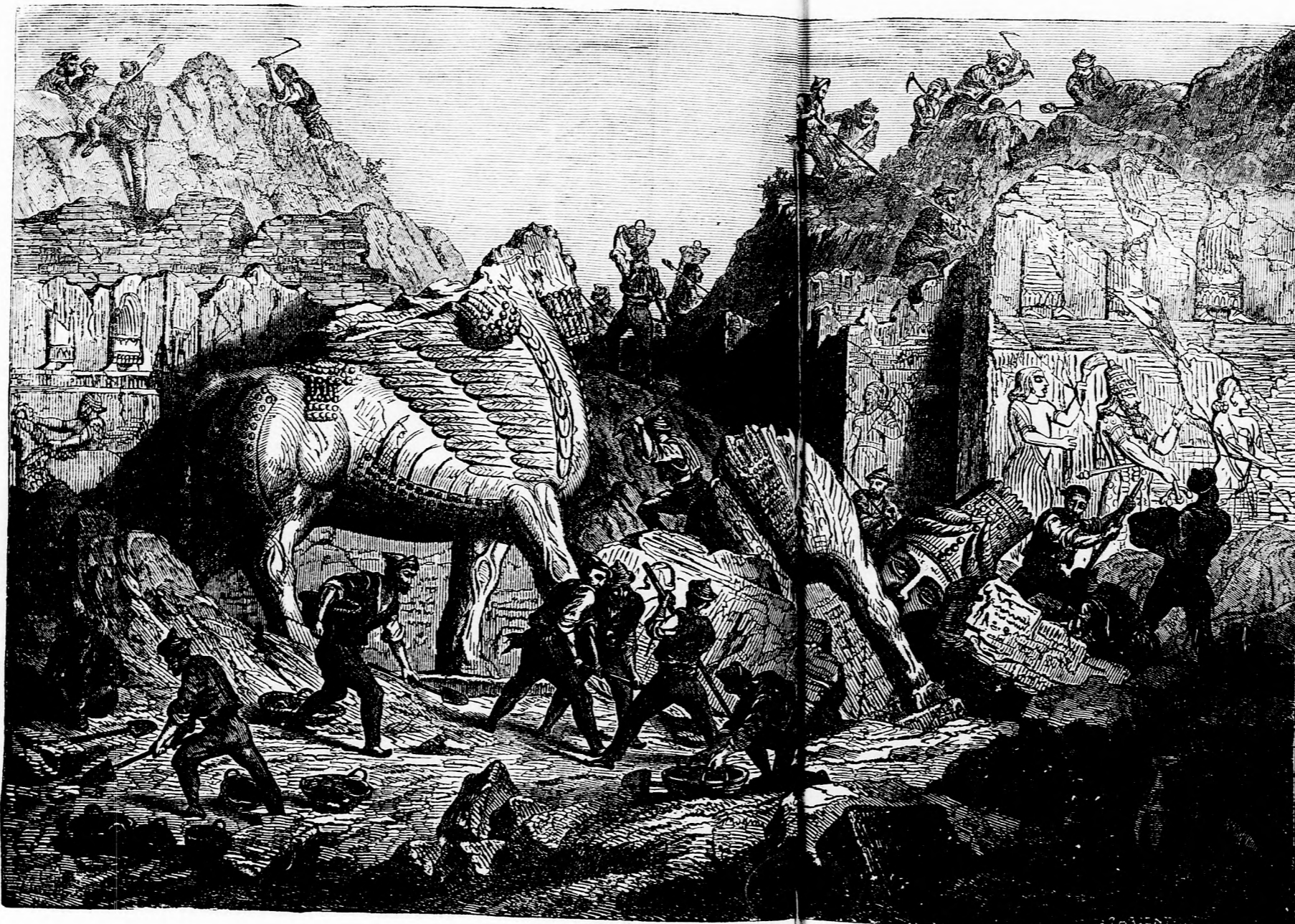
„Ne gyermekeskedjél Linka, ne beszélj olyan bolondságokat. Különbén jöhetsz velünk, mi ezen a másik uton megyünk, hazakisérjük Tamás bácsiékat.”

„Várjunk egy kissé, majd vissza hívom Károlyt.”

„Nem várhatunk, már késő van.”

„Ugy hát én magam várom,” szolt a kis leány s visszaszaladt a temető kapujához; de Károly már nem volt ott s miután hiába kiáltozá nevét, ismét a többiekhez sietett és elmondá, hogy Károlyt már nem találta.

„Oh, bizonyosan megette őt valami gonosz szellem,” nevetett Arthur s ezzel mindnyájan odább mentek, csak Linka maradt a temetőkapunál, eltökélve, hogy ott bevárja Károlyt. Folyton kiáltozá Károly nevét és figyelmesen nézett szét, — midőn egyszerre valami fehérét látott nem messze mozogni; hevesen dobogott a kis leány szive, de azért bátran odanézett még egyszer, azon

B A B Y L O N. (lásd 187. l.)

hiszemben, hogy talán csak szeme káprázott; de a fehér alak csakugyan mozgott, magasra emelte kezeit s erre Linka úgy megrémült, hogy eszeveszett futásnak eredt és meg sem állt, míg otthon a szobában nem volt. De nem szólt egy szót sem, mert tudta, hogy a többiek neveték volna.

A jó vacsora már az asztalon volt s mindnyájan ott ültek, csak Károly és Aladár hiányzottak; egy ideig vártak reájok, de aztán hozzáfogtak az estelihez. Tíz óra elmúlt, tizenegy is, de a fiuk nem jöttek s Linka mindinkább halvány lett.

„Kedves apa, én bizonyosan tudom, hogy Károly a temetőben van,“ szólt végre Linka reszketve; „ott valami baja történt, mert én láttam — láttam valamit —“

„Bolondság. És miért is nem vagy te már az ágyban? Menj aludni! Hiszen már félig álomban beszélsz. — ki látta utoljára Károlyt?“

„Én láttam — tőlem vált el a temető kapujánál.“

„Sajátságos!“ szólt az öreg ur és maga is nyugtalan kezdett lenni; egy ideig még várt, de aztán nem tűrhette tovább és kiment a temető felé, hol a

kis leány szavai szerint Károlyt talán valami baj érthette.

Ezalatt Károly, midőn Linkától elvált, kényelmesen besétált a temetőbe, majd gyorsabban ment, hogy Aladárt és pajtását, kik előtte mentek be, utólérje. De nem találta már őket s így a másik kapun ki akart menni; ez azonban nagy meglepetésére csukva volt.

„Ejnye, az az ostoba sirásó be esukta a kaput.“ szölt Károlyt magában, „most vissza kell térnem a másik kapuhoz.“

Megindult, de alig ment néhány lépésnyire, midőn egy sarkó megett valami neszt hallott; odapillantott s hirtelen egy magas fehér alak tűnt szemei elé, mely lassu léptekkel közeledett. Károly első pillanatra megijedt, de csakhamar visszanyerte bátorságát és nyugodtan szölt.

„Soh'se komédiázz, Aladár; te vagy, jól tudom.“

E pillanatban a másik oldalon épen olyan fehér alak tűnt elő és szintén közeledett, mindkettő tompa hangon morogván:

„Jaj neked, jaj neked! Utolsó perced elérkezett!“

„Azt mondom ne komédiázzatok!“ kiáltott Károly s egy bokorhoz ugorva, jókora botot tört le hamar, „ugy nyakon ütlek, hogy megemlegetitek!“

De a mint a botot ütésre emelte, az egyik fehér alak kiragadta kezéből, a másik pedig rá rohant és hirtelen hanyatt vágta, aztán

mindketten elszaladtak. De ezt Károly már nem látta, mert esésében feje egy sarkó élébe vágódott s a szegény fiu eszméletlen hevert a földön.

Ily állapotban talált reá atyja. Gyorsan haza vitette és orvost hivatott. Jó ideig tartott, míg Károly visszanyerte eszméletét és el tudta mondani a történeteket. Aladár, ki későn éjjel szintén hazakerült, látván másnap gonosz tette következményét, nem merte tagadni. Haza küldték atyjához, kitől aztán érdemlett büntetést kapott.

Hanem szegény Károly sokáig feküdt veszedelmes sebében s mikor az iskolai év újból megnyílt, neki otthon kellett maradni. Lassan-lassan azonban fölépült s mire a karácsonyi ünnep megérkezett, már nem volt semmi baja. Épen karácsony előtti napon le akart menni az udvarba, hogy hóbabát készítsen, midőn a lépcsőn szembe jött vele — Aladár, kit ama szomorú éjszaka óta nem látott.

„Ah, isten hozott Aladár! De okosan tetted, hogy meglátogattál.“

„Eljöttem, hogy bocsánatodat kérjem azon rossz tettért, melyet ellened elkövettem.“

„Ne beszéljünk róla; én már rég nem haragszom. Ejnye, de szép új lovackád van,“ szölt Károly, az ajtófához kötött szép ponyra mutatva.

„Ez nem az én lovam — atyám büntetésül elvette tőlem. Azóta nem is lovagoltam.“

„Hát kié ez a szép kis paripa?“
kérdé Károly esodálkozva.

„A tied, kedves fiam,“ szolt atyja, hozzájok lépve. „Jó fiu vagy, megérdemletted.“

Károly alig tudott hova lenni örömeiben, összecsókolta apját s aztán csakhamar nyeregbe pattant és vigan körüllovagolta a nagy udvart, majd meglovagoltatta kedves kis hűgát, Linkát is. Aladár pedig szomoruan nézte a mulatságot, melytől rossz viselete miatt ő elesett. Hanem néhány hónap múlva, miután látszott, hogy komolyan igyekszik javulni, ő is visszanyerte kedves paripáját s a következő szünidőkben együtt lovagoltak Károlylyal.

AZ ÖLEBECSKE.

Ugy-e szép a mamám ölebecskéje? De jó dolga is van ám, nem eseréne egy kis királylyal. A kályha mellett van puha pokróczka a sarokban s délben este a legfinomabb ételmaradékot kapja. Kényes legény is aztán s nem türi, hogy a czicza bejőjjön a szobába. Egyszer sikerült neki nyakon csipni a cziczát s majd megfojtotta. Ez idő óta halálos gyűlölség van köztök ha meglátják egymást, rögtön kitör a háboru; mely azonban többnyire a czicza javára dől el; jól megkarmolja az ölebecske orrát, aztán felszökik a szekrény tetejére s onnan gunyosan tekint le, jól tudván, hogy a mérges kis kutya nem tud utána mászni. A kis gögös öleb aztán néhányszor neki megy a falnak, ugat, morog, de végre belátja, hogy nem árthat a cziczának és szépen viaszasompolyodik helyére, a czicza pedig megy egerészni.

BABYLON.

(Képpel a 184 és 185. l.)

„A puszták vadai fognak tanyázni romjain.“ így jóslá meg Jézsaías próféta, szólván Babylon pusztulásáról És az őskori legfényesebb városnak csakugyan az is lett sorsa.

Egy utazó, ki néhány év előtt ott járt Babylon romjai között, beszéli, hogy roppant halmaz kövek, téglák és egyéb romok jelölik mai napig is a hajdani híres város helyét; midőn ott járt s az éj meglepte őt a romok közt, egyszerre több fényes pontot látott világítani a sötétben; azt hitte, hogy fegyveres rablók, de csakhamar kitűnt, hogy nem emberek, hanem hyénák és sakalok, melyek a romok közti ültöttek föl tanyájukat, betöltvén ekképen az ősi jóslatot.

A romok között számos téglát, faragott követ és szobrot találnak, melyeken olvashatók azon királyok nevei, kik a bibliában is előfordulnak, különösen Nabukodonozor királyé. Ez volt az, ki a függő kerteket, az ókori hét csoda egyikét építetvé. Nabukodonozor királyról mondja a szentírás azt is, hogy saját szobrát aranyból elkészittetvén, kitétetvé nyilvános helyre, hogy a nép imádjá, mint istent. Ő épített egy nagyszerű palotát is, melynek egy köve megtaláltatott: e kövön az van fölírva, hogy a palota tizenhat nap alatt épült. Ez pedig ugy volt lehetséges, hogy akkori időben a háboruban elfogott ellenséges harczosokat rabszolgák gyanánt megtartották s aztán kényszerítették munkára; a hatalmas Nabukodonozor királynak sok ezer ilyen rabszolgája volt s palotáját rövid idő alatt fölépíttethetvé.

De a gögös Nabukodonozort minden hatalma sem menté meg isten haragja elől s hogy milyen bűnhödést szenvedett, azt megolvashatjátok a szentírásból.

A MI MOKÁNYUNK. (lásd 182. l.)

a jövő
remél

A MEGYES CZIPÓ. (lásd 191. l.)

A talányok megfejtése és Forgó bácsinak üzenetei kis olvasóihoz, a jövő számban fognak megjelenni. Azért tehát, ki addig még megfejteni reméli a föladványokat, siessen annak beküldésével.

A KIRAKAT ELŐTT.

(Képpel a czimlapon.)

A faluban a legkülönb
Bolt a „garádiosos bolt.“
Abbaa mindenféle kelme,
Tükör, szappany, bieska, gyoles.

De sem a gyoles, sem a tükör
Nem vonzá Pistát oda.
Hanem füge, narancs, bonbon
És egyéb édes csoda.

És megindul Pista gyorsan
S az ajtóba már benyit:
De e perczen kis tündérke
Sugott neki valamit:

„Pista, Pista ott a sarkon
Áll beteg, hajlott öreg —
Hatosoddal ne a boltba —
A szegényhez fuss, gyerek!

Viaskodik Pista, hanem
Csakhamar megfordula...
Koldus arczán méznél édesb
Hálaköny lecsordula.

ANYAI FÁJDALOM.

(Képpel a 181. l.)

A tűz előtt, a karszékben
Ül egy asszony és zokog.
„Óh, én boldogtalan anya,
Én bánatos nő vagyok!

Volt egy kedves, kis gyermekem,
Fürtös, piros arca volt,
Egész nap szökelt, ujjongott,
Játszott s vidáman dalolt.

A kandalló tetejében,
Kis hajója, babája:
S itt volt az én szobám mellett
Az ő kicsi szobája.

Kicsi volt az ő szobája
De nagy öröm fért belé...
Kicsi volt a koporsója —
Boldogságom tért belé.

Boldogságom — a mely pedig
Nagy volt mint e nagy világ —
Jött a halál, s leszakasztott
Téged, te kis gyöngyvirág.

Oh, én boldogtalan anya.
Szegény, gyászos nő vagyok!
A tűz előtt a karszékben
Ül egy asszony és zokog.

A VERÉB BARÁTJA.

Több munkás téli időben kint dolgozott a mezőn. Délben megpihentek és ebédeltek. Odaszállt egy veréb fázva és éhesen s csiripolva kért egy kis morzsát; de egyik sem adott neki. A veréb ekkor egy távolabb ülő munkáshoz röpült s ennek kenyeréből minden czeremouia nélkül kezdett csipdesni.

„Ugyan kergesd el azt a szemtelen verebet,“ kiálták a többi munkások.

„Oh nem,“ szólt a munkás. „Hadd egyék szegényke, nagyon éhes, fázik is. Marad nekem elég.“

És csakugyan nem bántotta s a veréb jóllakott, a munkás pedig azt a keveset, mit a madárka megevett, nem is érezte. Másnap a veréb megint eljött, harmadnap is és így mindennap jó ebédje volt, míg a munkások ott dolgoztak.

Bizonyosan kitaláljátok magatok is, kis olvasóim, hogy ez az egy munkás volt a legjobb ember valamennyi között, mert a jó ember akkor is szívesen segít más baján, ha csak kevéssel is segíheti.

A KIRÁLYRIGÓ.

(Képpel a 180. l.)

Ez a hosszú vékony lábu, éles karmu legény egyáltalában nem hasonlít a mi rigóinkhoz. Messze, a forró égőv alatt van hazája s a vizek partján keresi élelmét, azért vannak oly hosszú lábai. A mi szépen zengő rigóink ugyancsak megjédnének, ha látnák királyukat; de nem találkoznak vele, mert a királyrigó ugy szereti a forró égövet, hogy soha sem jön hozzánk, ha csak nem kitűnve valamely muzeumba.

A MEGYES CZIPÓ.

(Képpel a 189. l.)

Fris czipókát kapott Jani
Édeset.
Nincs is a megyes czipónál
Édesebb.

Kis fogával beleharap
Éhesen.
Lesi Pajkos, övé ebből
Mi leszén?

„Csak a magja, csak a magja
Kis kutyám;
Mert beőlle bizony több ma
Nem jut ám!”

„Jaj kis gazdám, jó Janikám
Jajajaj!
Hogy ha nem juttatsz belőle
Nagy a baj!”

Ne légy hát ily nagy zsugori
Kis uram.
Ne bánj velem Janikám, ily
Csufosan!”

Megindul a Jani szive
Pajkoson:
„Béiét, megjót magán eszem —
A haját nekét hagyom!”

AZ ANYÓKA SÉTÁJA A
TEMETŐBEN.

(Képpel a 192. l.)

Te kedves, jó
Öreg anyó,
Mért jársz sirok közt oly sokat?
Hisz itt van a
Halál hona
S nám látsz te mást, mint sirokat!

„Én gyermekem
Kis kedvesem:
E halmokon itthon vagyok.
Itt keresek
Csöndes helyet
Ha nemsokára meghalok.

RIMES KÖZMONDÁSOK.

Jó bornak, jó embernek,
Eredetét ne keresd.

Mindent a sorára várj,
Észszel induj, okkal járj.

Fazekat kongásán,
Embert a szólásán.

Hamar fekszik, hamar kél,
Hamar indul, hamar ér.

Tudatlan hatalmas
Mindennek ártalmas.

Ki a hazáért ontá vért,
Ha korán halt is, soká élt.

Bőlesen élj,
Ne henyélj.

Ki időjén kezdi,
Időjén végezi.

ÖREG ANYÓKA A TEMETŐBEN. (lásd 191. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡